

VLADIMÍR LIŠKA

KDO OTEVŘEL BRÁNU PEKEL?

VSTUPE DO TAJEMNÉHO PODZEMÍ

ZÁHADOLOGIE

Kdo otevřel bránu pekel?

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.xyz.cz
www.albatrosmedia.cz

Vladimír Liška

Kdo otevřel bránu pekel? – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

VLADIMÍR LIŠKA

KDO OTEVŘEL BRÁNU PEKEL?

VSTUPE DO TAJEMNÉHO PODZEMÍ

© Vladimír Liška, 2018
Cover Photos © soft_light, Piper33 / Shutterstock.com
© NAKLADATELSTVÍ XYZ, 2018

ISBN tištěné verze 978-80-7597-193-7
ISBN e-knihy 978-80-7597-275-0 (1. zveřejnění, 2018)

MOTTO

*„Pilní badatelé narážejí stále znovu na fenomény,
které jsou sice prokazatelné, nicméně by vlastně
neměly existovat. Tyhle ‚nemožné věci‘ rozčílí vědce –
a pak zmizí v propadlišti zapomnění.“*

Erich von Däniken

Obsah

Prolog	9
1. Tajemné podzemí a jeho říše	15
2. Teorie duté Země	53
3. Peklo – záležitost víry?	63
4. Svět bizarních démonů	77
5. Cizí inteligence a její projevy	93
6. Existují brány do jiné reality?	111
7. Podivné zvuky	129
8. Kolský vrt	139
9. Bezmocná věda?	149
10. Rozum versus víra	163
11. Svět, o němž nic nevíme?	175
12. Jsme hříčkami neznámých sil?	185
Epilog	211
Přehled použitých pramenů a literatury	219

Prolog

Pod našima nohama, někde v hlubinách Země, se možná skrývá neznámý svět, o němž toho dosud víme jen velice málo. Pro někoho je to asi bizarní představa, vždyť lidstvo již proniklo do vesmíru, věda a technika nám ve svém překotném rozvoji nabízí perspektivy, o nichž jsme ještě před sto lety snili jen ve vědecko-fantastických románech, odhalili jsme strukturu lidské DNA, mapujeme hlubiny moří a oceánů, pronikáme do nejdlehlších koutů naší planety, ale o tom, co se skrývá, případně může skrývat v jejím hlubokém podzemí, máme – při vší úctě ke geologům a speleologům – stále jen dílčí poznatky a informace.

Podzemí je oblast, která je dosud nedostatečně prozkoumána, neboť v daném případě nehovoříme o desítkách či stovkách metrů, ale o mnohem větších hloubkách ve vnější zemské kůře, která se podle současných odhadů táhne v tloušťce od osmi až po osmdesát kilometrů pod zemským povrchem.

V porovnání s velikostí Země je vlastně jen její tenkou skořápkou, navíc rozpukanou v tzv. litosférické desky, které se neustále pohybují a unášejí s sebou jednotlivé světadíly.

V souvislosti s podzemím však mám na mysli především to, co se v pohanských časech nazývalo podsvětím nebo v pozdějším křesťanském pojetí peklem. Je to svět opředený mýty, bájemi, legendami a lidovými zkazkami, svět pro smrtelníky tabuizovaný a zároveň i nebezpečný, svět, kterého se lidé odjakživa báli. Bylo zakázáno do něj vstupovat, neboť panovalo přesvědčení, že odtamtud není návratu, jak plyne i ze známého přísloví „co peklo schvátí, víc už nenavrátí“, a to bez ohledu na to, zda věříme, že podzemní prostory obývají božstva, či démoni.

Některé starodávné mýty a legendy však také hovoří o záhadných podzemních říších, v nichž mají přebývat inteligentní bytosti, které dokážou ovládat vysoce rozvinuté technologie, k nimž lidstvo dosud ještě nedospělo. V podzemí však má být také ukryta říše mrtvých, jak o ní hovoří například staroegyptské či starořecké bájesloví.

V souhrnu proto můžeme říci, že zde narážíme na něco nepochopitelného a neuchopitelného, co dnes většina z nás racionálně řadí do říše fantazie.

V roce 1989 se však přihodilo cosi zvláštního. V Rusku na poloostrově Kola bylo dosaženo dosud nejhlubšího podzemního vrtu na světě. Ten se táhl do hloubky téměř 13 kilometrů. Poté však byly další práce pozastaveny a tato největší umělá díra vedoucí do zemské kůry zvaná kolský vrt byla zakonzervována.

Kolem tohoto hlubinného vrtu, jenž měl mít podle plánu 15 kilometrů, dodnes kolují nejrozumnější dohady, a dokonce se mluví

o tom, že k jeho zastavení došlo kvůli otevření „brány do pekel“, což zní jistě děsivě a zároveň neskutečně. Prorazil tento vrt skutečně díru do tajemného podzemního světa? Nebo jde jen o senzacechtivý výmysl?

Právě na to se tato kniha snaží zaměřit. Zmíněný kolský vrt se vlastně stal inspirací k jejímu vzniku, neboť otázka, co se může skrývat v podzemí naší planety a jaká tajemství ještě v této souvislosti nebyla odhalena, má podle všeho mnohem více rozměrů, než dosud předpokládáme. Ryze racionální, vědecký pohled na tuto otázku je pouze jedním z mnoha.

Jiné pohledy na danou problematiku pak nabízí ufologie, paleoastronautika (archeoastronautika), či dokonce parapsychologie a psychotronika, ačkoli tyto zvláštní obory nejsou dosud z ryze vědeckých hledisek uznávané a už vůbec o nich nelze říci, že by patřily mezi vědecké disciplíny. Přesto právě ony jsou v mnoha ohledech zajímavé, neboť si všímají otázek, které mají jedno společné – totiž záhady nebo spíše to, co za záhady považujeme.

Kryptozoologie se například zajímá o otázky kolem neznámých či údajně již dávno vyhynulých druhů pozemské fauny. Ufologie se snaží řešit problematiku neidentifikovatelných létajících objektů či otázky kolem mimozemských civilizací a možné existence mimozemských entit. Archeoastronautika se zajímá o skryté racionální informace ve starobylých mýtech a bájích a také o zaniklé technologie dávných civilizací. A parapsychologie se zaměřuje na skryté síly lidského vědomí, ale i na problematiku přízraků, lomozících duchů-poltergeistů a dalších záhadných fenoménů, jež souvisejí s pozoruhodnými

lidskými prožitky, které je stále těžké pochopit, natožpak jim správně porozumět.

Výklady i závěry těchto oborů často nekorespondují s poznatky vědecké obce, i když z nich přinejmenším zčásti vycházejí. A právě to je činí zajímavými, neboť nabízejí odlišné pohledy na fakta, události i výkladové premisy, jimiž se věda zabývá. Zároveň se je tyto obory snaží řadit do alternativního, logicky i argumentačně propracovaného názorového systému, což je ovšem proces, který dosud nebyl dokončen.

Hovořím o tom záměrně, neboť v této knize bude o těchto pozoruhodných oborech ještě řeč, a to ve spojitosti s v hledáním odpovědi na základní otázku, která zní: Jaká tajemství a záhady se skrývaly a možná stále skrývají pod povrchem naší planety?

Pak se ovšem zároveň musíme ptát, zda dochované báje a legendy o podzemních říších (nebo pekle) vznikly jen tak a bez zjevné příčiny, nebo je za tím vším něco víc? A je vůbec možné odhalit kořeny této dávné mytologie, která se táhne dějinami prakticky od počátku vzniku prvních lidských civilizací?

Upřímně řečeno během psaní této knihy mnou zmítaly pochybnosti, zda lze vůbec dospět k nějakým přijatelným výsledkům a závěrům. Ale v jednom ohledu mé přesvědčení sílilo. Nelze totiž vyloučit, že na Zemi nejsme jediným inteligentním druhem, možná tomu tak bylo i před mnoha tisíci lety. A pak – nejsme vševědoucí, ani dokonalí, stále se učíme.

Snad je naše učení od jistého okamžiku produktem samovolného a přirozeného vývoje a současně výsledkem lidské touhy po poznání, ale ani to není jisté. Někdo nebo něco nás totiž v našem vývoji může ovlivňovat. Děje se to však většinou

nepostižitelně, je to pro nás neznámé, ale občas „to“ o sobě dává vědět velice zvláštními způsoby. Není vyloučeno, že ona tajemná inteligence se stále skrývá kdesi dole, v mnohem větších hlubinách, než kam fárají dnešní horníci. Podzemí, a zvláště jeho velké hloubky, patří doposud k místům téměř neprozkoumaným.

Samozřejmě se můžeme ptát, proč byly další práce na kolském vrtu náhle přerušeny a proč došlo k zakonzervování této sibiřské lokality. Tvrzení, že vrt otevřel bránu do pekel, může u racionálně založených lidí vzbuzovat úsměv i rozpaky, ale to není tak podstatné. Podstatná jsou totiž fakta a kolský vrt pouze zapadá do mozaiky řady jiných záhad, ať už si o tom myslíme cokoli.

Jenomže co je nevysvětlitelné či záhadné? Existuje vůbec něco, co můžeme tímto slovem označit? Nebo je nevysvětlitelné

Celkový pohled na sibiřský kolský vrt jasně odhaluje, o jak monumentální akci se jednalo a na jak vysoké úrovni musela být zajištěna infrastruktura.

to, co nás limituje v dosavadním poznání reality, neboť lidské vědomosti a zkušenosti se stále rozvíjejí a tento proces neustále pokračuje?

Pak ovšem musíme konstatovat, že to, co dnes považujeme za nevysvětlitelné a záhadné, může být jednou racionálně vysvětleno. Lidské poznání může v průběhu času dosáhnout úrovně, kdy dojde k objasnění současných záhad či tzv. zázraků.

Jistě se najdou tací, kteří tuto knihu budou považovat za pouhé science fiction, za produkt spekulací, nepodložených teorií a hypotéz. Lze ji také vnímat jako pokus o shrnutí toho, o čem se v klasické vědecké či naučné literatuře nepíše. Čtenář však záhy určitě zjistí, že jsem často vycházel z empiricky doložitelných faktů a poznatků, proti kterým ani věda nemůže nic namítnout.

To, že jsem dal některá fakta do souvislostí, jež mohou vzbuzovat pochybnosti i polemiky, však bylo tím, o co jsem usiloval. Na některé otázky a problémy se totiž dá pohlížet z různých úhlů pohledu a v případě této knihy to platí dvojnásob.

Vstupy do tajemného podzemí, či chcete-li vstupních bran do pekel, totiž existují. Jde jen o to, zda si to uvědomujeme. Svou roli v tom totiž nesehrávají pouze exaktní důkazy, na kterých někteří tolik bazírují.

Ale pak se musíme ptát – na čem tedy záleží? Existuje na takovou otázku vůbec jasná odpověď? Abychom se to dozvěděli, nezbyvá než tuto knihu dočíst až do konce...

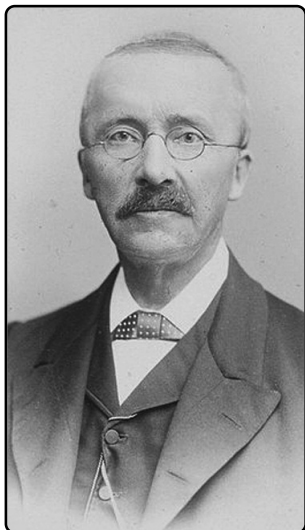
1.

Tajemné podzemí a jeho říše

Domníváme-li se, že toho o naší planetě a minulosti lidské civilizace již hodně víme, pak jsme na omylu. Zejména archeologové a historikové stále s údivem zjišťují, že relevantních poznatků není dost především o velmi vzdálených dějinných epochách, takže bývá dost těžké pochopit, co se zde v časech, kdy ještě údajně neexistovalo písmo, dělo. Mluvíme o prehistorii a temných tisíciletích.

Nejstarší známé civilizace a první státní útvary s nimi spojené sahají přibližně do 5.–4. tisíciletí př. n. l., ale před nimi zůstávají celé věky, které můžeme bez nadsázky označit jako nejisté. Odborníci tu náhle vstupují na křehkou půdu možného i málo pravděpodobného, na půdu dějinné mytologie, kde je možná skryté semě toho, co se snažíme neustále najít a pochopit.

Samozřejmě je snadné prohlásit, že mýty a báje dnes již dávno zaniklých národů i civilizací jsou jen výplody lidské fantazie, tento přístup se vztahuje dokonce i na mladší legendy. Ale ve skutečnosti pro takové tvrzení neexistuje žádný důkaz. Naopak mnohé archeologické objevy svědčí o tom, že mýty našeho

*Kdyby německý
badatel a archeolog
Heinrich Schliemann
neuvěřil mýtu
o trójské válce, asi by
Tróju nikdy neobjevil.
Jeho příklad jasně
dokumentuje, že
starobylé báje a mýty
v sobě obsahují i kus
historické pravdy.*

dávnověku obsahují alespoň část historické pravdy. Pouze zlomek můžeme přičítat mlhavým, nepřesným nebo překrouceným vzpomínkám, tedy produktu lidské fantazijní fabulace.

Stačí snad připomenout, že kdyby německý badatel 19. století Heinrich Schliemann neuvěřil textu antického eposu pojednávajícího o trójské válce, nikdy by Tróju neobjevil. V daném případě byl totiž tento dávný mýtus, obsažený v Homérově hrdinském eposu *Ilias*, považován tehdejšími historiky za uměleckou fikci. Ve skutečnosti se však tento hrdinský epos stal odrazem dějinné skutečnosti, což Schliemann nakonec světu dokázal svým objevem historické Tróje.

V této souvislosti si připomeňme výrok francouzského historika 20. století Pierra Grimala, jenž prohlásil, že mýty představují chronologicky neuspořádané dějiny. Nebyl jediný, kdo byl o něčem takovém přesvědčen, podobný závěr zastával filolog A. Wollheim, jehož citoval i Erich von Däniken v knize *Poselství z roku 2118 – Nové vzpomínky na budoucnost*. Wollheim považoval mýty za nejdokonalejší výraz vznešené pravdy a za záznamy nejstarších dějin lidstva.

Faktem je, že mezi prastarými mýty i pozdějšími legendami vždy zaujímaly zvláštní místo ty, jež poukazovaly na podivné světy v podzemí. Leccos dokonce nasvědčuje tomu, že tento svět, dosud skrytý v hlubinách Země, může být mnohem rozsáhlejší, než si připouštíme. Takřka všechny dávné národy se zmiňují o podzemních říších démonů, bohů či jiných zvláštních bytostech, které disponují nejen obrovskou mocí, ale i úžasným věděním. Mýty a legendy Tibeťanů, amerických indiánů a dalších etnik nás tak zavádějí do světa, o němž při všech našich technologických výdobytcích nevíme téměř nic, a informace, které tato jejich mytologie a legendy obsahují, považujeme jen za pouhé chiméry, neboť naše věda dosud není schopna existenci takového podzemního světa doložit. A to je sice poněkud zarážející, ale nikoli bezdůvodné, jak si později ukážeme.

Naše racionální myšlení nás přesto svádí k tomu, abychom úvahy o existenci nějakého „vnitřního světa“ v zemských hlubinách odmítali. Byl by to přece svět věčné temnoty, bez světla i slunečního záření, a tudíž i bez jakýchkoli vyšších forem života! Dokonce i existence dalších fyzikálních, chemických a biochemických podmínek pro život – natož pak jeho vyšších forem – by byla v podzemí velice omezená.

Ale ještě v minulém století existovala teorie o duté Zemi (viz následující kapitola), v níž se prý skrývají rozvinuté formy života. Později byla označena za pseudovědu, i když vzpomínky na tuto podivnou teorii se tu a tam stále objeví.

Argumenty, k nimž se naše racionálně či spíše exaktně pojatá věda dopracovala, nelze opomíjet, neboť vycházejí především z mnohokrát ověřených poznatků přírodních věd. Ale

tytéž exaktní obory už dávno zjistily, že hluboko pod našima nohama opravdu tečou velké podzemní řeky, nacházejí se tam jezera, mohutné podzemní dutiny i tunely, jimiž jsou možná spojeny celé kontinenty. Je to svět plný zvuků, podivného šumění a praskání, což občas dokážeme zachytit jemnými přístroji.

A tady vyvstávají zásadní otázky. Neměli bychom zaměřit mnohem více pozornosti na to, co se děje tam dole, a na to, co se tam dole vlastně nachází? A proč a kdy vůbec vznikla idea, že podzemní hlubiny (podsvětí) mají lidem zůstat skryté, neboť se tam nachází tabuizované neznámo, jež může být člověku cizí a nebezpečné?

Možná právě proto, aby se tato tabuizace prosadila, vznikly mýty a legendy o podzemních říších, obývaných bohy, démony a dalšími tajemnými bytostmi. Toto zdůvodnění vzniku mytologie a legend by bylo celkem přijatelné a logické za předpokladu, že by se neděly věci, které neumíme při našich současných vědomostech a znalostech zařadit a vysvětlit. Jedná se především o jevy, které označujeme slovem paranormální.

Odkud se berou a proč k nim dochází? Umíme na tuto otázku odpovědět? Jsou snad svědkové těchto zvláštních jevů a událostí pouhými lháři či duševně narušenými jedinci, kteří usilují o pozornost? Nebo tu máme co dělat s nějakou jinou, cizí realitou, která jako by nás upozorňovala na to, že nejsme tak všemocní či vševědoucí, jak se někdy mylně domníváme?

Možná právě proto jsou starobylé báje, mýty a legendy důležité, neboť se staly vylíčením dávných poznatků a zkušeností našich předků. A informace v nich zakódované nás mohou v našem poznání posouvat dál – samozřejmě za předpokladu,

že je dokážeme dešifrovat a že jim zároveň správně porozumíme.

Mezi ně patří každopádně i ty, které se vztahují k podzemnímu světu, neboť tento svět skutečně existuje. V jeho odkrývání jsme ale na začátku. Budeme-li navíc věřit tomu, co se v dávných mýtech a legendách praví, záhy zjistíme, že se tato líčení v řadě věcí shodují, případně jsou si hodně podobná...

Zprávy o podzemních světech se dochovaly z nejrůznějších geografických oblastí naší planety a jejich původ lze datovat tisíce let do minulosti. Odkazují nás na tajemný svět bohů, démonů a dalších zvláštních bytostí, paralelně koexistujících se světem lidí. Tyto informace tvoří pozoruhodné zpravodajství, kterým bylo lidstvo od nepaměti ovlivňováno. Víme, že většinou souviselo s náboženskými představami a kulty našich předků.

Ale na tom není nic zvláštního, vždyť náboženství tvořilo nejrozšířenější a zároveň nejstarší myšlenkovou soustavu lidstva a jeho duchovní význam má dodnes svou platnost a spoluurčuje naše životy. O náboženském podtextu starých bájí, mýtů a legend, kde se mluví o tajemných podzemních světech a říších, nemůže být pochyb. U národů předkřesťanské éry mělo náboženství vždy své místo.

Už ve starém Egyptě byl vládcem podsvětí – říše mrtvých – bůh Osiris, jenž se zároveň stal hlavním soudcem nad skutky zemřelých. Ti, u nichž převážilo za života hříšné konání, byli odsouzeni k věčnému zatracení. Ale staroegyptský kult mrtvých byl ve skutečnosti mnohem složitější a vstup do Osirisovy podsvětí říše byl umožněn jen těm, kdo splňovali podmínky příslušných pohřebních rituálů.

Podobné to bylo i ve starověké Číně, kde v tamní podsvětní říši byla soudcem mrtvých zbožštělá bytost Jen-wang a také démoni Ma-mien a Niou-tchou. Ti, kdo během svého života vedli zkažený život, čekalo mučení, které mělo očištný charakter. Připravovalo duši na reinkarnaci. Důležití byli i podsvětní psi, kteří dokázali vycítit, byl-li člověk dobrý, nebo zlý. Duše musela projít šesti zkouškami a následovalo Kolo zákona, které určovalo, do jaké podoby se očištěná duše vtělí v příštím životě.

Ve starověké Mezopotámii byla vladařkou podsvětní říše bohyně Ereškigala, k níž se později přidružil bůh Nergal (původně bůh války). Ti spolu tvořili vládnoucí královskou podsvětní dvojici, která rozhodovala o dalších osudech lidských duší.

V řecké mytologii bylo podsvětí temnou říší, kde vládl bůh Hádes se svou manželkou Persefonou nad stíny (dušemi) zemřelých. Kdo vstoupil do Hádovy říše, pro toho už z ní nebylo návratu. Duše zemřelých hříšníků putovaly do zvláštní části říše Tartaru, kde pykaly za svá provinění.

S představami o podsvětí se setkáváme také u Keltů, kteří měli enormní zájem o zemské hlubiny. Keltové věřili, že vedle normálního světa živých lidí existuje i cosi, čemu říkali „spodní svět“, jenž byl domovem nejen duší zemřelých, ale i velice nebezpečných démonických sil.

Keltové, provozující přírodní magii, byli přesvědčeni, že v podsvětí se shromažďují veškeré informace o všem, co se na Zemi odehrává, včetně informací o jejich vlastních životech. Věděli, že podzemí je plné dutin, podzemních řek a jezer, které v některých místech vyvěrají na povrch. Voda proto byla předmětem jejich uctívání (hlavně studánky a vodní prameny).